

Arrest

nr. 259 485 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 juni 2019.

1.2. Op 15 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, een Ahmadi-moslim te zijn, en afkomstig te zijn van Nawan Kot in de Punjab, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Pakistan in 1992.

Begin 1992 werd uw oom, een bekende advocaat en hoge schoolfunctionaris, neergeschoten door onbekenden, vermoedelijk omdat hij Ahmadi was. De politie weigerde de zaak te onderzoeken. Kort nadien werd u door uw medestudenten na school bewerkt met een ijzeren staaf omdat u Ahmadi bent, en toen de politie de zaak onderzocht beschuldigden ze u ervan dat u hen had proberen bekeren. De politie onderzocht de zaak niet verder. Hierop besloten uw ouders dat u het land maar beter kon verlaten. Het nam evenwel nog zo'n half jaar in beslag om uw vertrek te organiseren.

Uiteindelijk reisde u via enkele Afrikaanse landen naar Duitsland, waar u aankwam in 1993. U deed hier tweemaal een verzoek om internationale bescherming in 1993 en 1995, zonder succes, en verbleef hier tot eind 1997, waarna u naar België kwam, alwaar u op 9 januari 1998 om internationale bescherming verzocht.

Op 30 juni 1998 bevestigde het Commissariaat generaal de beslissing tot weigering van verblijf genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 1998. U had in België namelijk verklaard dat u Pakistan pas verlaten had in de loop van 1997, wat gelogenstraft werd toen uw verzoeken in Duitsland aan het licht kwamen op basis van uw vingerafdrukken. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten verkreeg u in 2005 of 2006 een verblijfsrecht om medische redenen. U leidt namelijk aan ernstige epilepsie. Naderhand werkte u ook terug een aantal jaar in Duitsland in 2015 en 2016, alwaar u in 2016 ook een verzoek om internationale bescherming deed, zonder gevolg. U verwierf nooit de Belgische nationaliteit, en liet uw verblijfsrecht door onachtzaamheid vervallen in de loop van 2018.

Op aanraden van uw vorige advocaat deed u daarna op 24 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in België, waarbij u verwijst naar bovenstaande problemen. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: uw vervallen Belgische verblijfskaart, een Pakistaans paspoort, medische attesten, documenten over de situatie voor Ahmadi's in Pakistan, documenten betreffende familie van u die in Sri Lanka de vluchtelingenstatus verwierf, en een attest van de Belgische Ahmadi-gemeenschap. U stuurde ook nog opmerkingen omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud na, samen met kopieën van de Duitse identiteitskaart van een broer van u, een attest van een moskee in Pakistan, en een doktersattest en begeleidende e-mail van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft aan dat u lijdt aan epilepsie, en het zou een zodanig ernstige vorm van epilepsie zijn dat u hierdoor tijdlang aanspraak kon maken op een verblijfsrecht om medische redenen in België (CGVS p. 2, 3, 5; document 1, 2). Evenwel hoeft dit geen invloed op het persoonlijk onderhoud te hebben. De omstandigheden van het persoonlijk onderhoud zijn ook niet van dien aard dat er riskante stimuli aanwezig zijn (alcoholgebruik, flikkerende lichten, etc.), en er kunnen ipso facto dan ook geen maatregelen genomen worden om deze stimuli weg te nemen. U kreeg de mogelijkheid om te pauzeren indien nodig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in

Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U geeft aan dat u Pakistan hebt verlaten in november 1992 na de moord op een oom van u in april 1992 en een aanval tegen u door schoolgenoten die u beschuldigden hen te proberen bekeren in de periode voor april 1992 (CGVS p. 12 – 17). Lang na uw vertrek zouden gezinsleden van u ook naar het buitenland gereisd zijn: een broer van u naar Duitsland zo'n zeven jaar geleden, en uw ouders en een andere broer naar Sri Lanka zo'n vier jaar geleden (CGVS p. 7, 8, 9). Uit uw gedrag na uw vertrek en uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat deze incidenten, zo ze al voor waar genomen worden, geen gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde doen ontstaan.

Voorafgaand kan aangestipt worden dat het gaat om uw tweede verzoek voor internationale bescherming in België. Uw eerste verzoek, dat dateert van 1998, werd afgewezen omdat u flagrant gelogen had over het moment van uw komst naar Europa, en noodzakelijkerwijs dus ook over de zaken die zich in Pakistan zouden hebben voorgedaan gedurende de periode dat u reeds in Europa was. Dat u er bij uw eerste verzoek geen graten in zag om op dergelijk manier de Belgische autoriteiten te proberen misleiden, is op zich al nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Ook kan gesteld worden dat uw **tweede verzoek om internationale bescherming laattijdig** gebeurde. Van iemand die voor vervolging vreest in zijn thuisland kan nochtans verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk internationale bescherming zou proberen bekomen. Dat u dat niet deed is een indicatie van een afwezigheid van een vrees voor vervolging in uwer hoofde.

Deze laattijdigheid situeert zich in het volgende. Na de weigeringsbeslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek kon u uiteindelijk een verblijfsrecht openen omwille van medische redenen in de loop van 2005 of 2006 (CGVS p. 4). Dit recht verviel evenwel op 15 november 2018, zonder dat u dit liet verlengen (document 2; CGVS p. 4). Op dit moment liep u terug het risico om gerepatrieerd te worden naar Pakistan, wat u bij een gegronde vrees voor vervolging zo snel mogelijk in orde zou moeten willen brengen. U hebt evenwel slechts een nieuw verzoek om internationale bescherming gedaan in België op 24 juni 2019, meer dan een half jaar later. Gevraagd waarom u zo lang gewacht hebt, gaf u aan dat u tot dat moment overleefde op geld dat u eerder verdiend had in Duitsland, en daarna een nieuw verzoek om internationale bescherming met het oog op tewerkstelling (CGVS p. 17). Dit is evenwel een louter economische redenering, wat niet verenigbaar lijkt met verzoek gedaan omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

U zou sinds uw komst naar Europa bovendien **meermaals zijn teruggekeerd naar Pakistan**. U geeft aan dat u in 2009 terugkeerde naar Pakistan om te huwen, en toen ook in Pakistan bleef voor een periode van zes maanden. U zou vooral binnen gebleven zijn, maar niettemin wel uw zus in Rabwah en uw tante nabij Multan bezocht hebben (CGVS p. 5, 6). Naderhand keerde u ook in 2011 terug voor een periode van twee maanden, in de hoop een kind te verwekken bij uw destijdsse vrouw (u hebt ondertussen een dochter die bij haar verblijft), en toen in uw dorp en bij uw schoonfamilie verbleef (CGVS p. 6). Dat u voor dergelijk lange periodes bij herhaling terugkeert naar Pakistan is een duidelijke indicatie dat uw voorgehouden vrees maar weinig ernstig is.

U geeft bovendien ook aan dat u gedurende uw periodes in Pakistan toen geen problemen kende (CGVS p. 14), een volgende aanwijzing dat u waarschijnlijk wel zou kunnen terugkeren naar Pakistan.

Zelf stelt u dat u wel vreesde dat er iets zou kunnen voorvallen bij uw terugkeer, maar dat uw huwelijks- en kinderwens sterker waren (CGVS p. 20). U blijft evenwel vaag over wat u dan wel precies vreest bij terugkeer, en verwijst enkel naar algemeenheden zoals de wetgeving omtrent Ahmadi's, zonder te concretiseren wat u zou kunnen overkomen (CGVS p. 20). Bovendien dient uw voorgehouden romantische drang gekwalificeerd te worden; uw huwelijk werd in 2011 al terug ontbonden op vraag van uw vrouw toen het niet mogelijk bleek voor haar om via u aan een Belgisch visum te raken (CGVS p. 6), een indicatie dat het mogelijk om een opportunistisch huwelijk ging.

*Een bijkomende sterke aanwijzing dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, is dat u op het einde van het onderhoud ook nog aangeeft dat u er **geen graten in zou zien om terug te keren naar Pakistan** mocht u bijvoorbeeld een huwelijksaanzoek ontvangen (CGVS p. 20). Samen genomen met uw eerdere verklaringen over uw meermaals terugkeren naar Pakistan eerder in het onderhoud, mag het wel duidelijk zijn dat uw voorgehouden vrees ten opzichte van Pakistan eerder relatief is. Alles samen zijn deze verklaringen en gedragingen maar moeilijk verenigbaar met iemand die in Pakistan voor vervolging te vrezen heeft.*

*U laat ook optekenen dat u sinds uw vertrek uit Pakistan in 1992 **geen nieuwe problemen of dreigingen** moest ondergaan (CGVS p. 14). Als u al problemen kende bij uw vertrek uit Pakistan (en er kan aan hetgeen u voorhoudt getwijfeld worden, zie infra), dan nog valt te betwijfelen dat deze dertig jaar na datum nog actueel zijn, aangezien er blijkbaar geen enkel gevolg aan gegeven is gedurende al deze tijd.*

*Daar waar u verwijst naar **problemen die u kende met Pakistanen in België**, maakt u er geen gewag van dat deze verband houden met de incidenten die de aanleiding gevormd zouden hebben voor uw vertrek uit Pakistan. U zou problemen hebben gekend bij het huren van huizen van andere Pakistan in België eens ze beseften dat u Ahmadi was (CGVS p. 14). Dit lijkt niet van dien aard dat het een aanwijzing vormen dat u bij een terugkeer naar Pakistan in de problemen zou komen; het betrof louter discriminatie op een particulier en individueel niveau.*

*Wat betreft de **aannemelijkheid van de door u voorgehouden aanval tegen u en de moord op een oom van u in 1992**, kan in ondergeschikte orde nog het volgende opgemerkt worden. Het betreft zaken die zich bijna dertig jaar geleden zouden hebben voorgedaan, waardoor bezwaarlijk verwacht kan worden dat u nog zeer gedetailleerde informatie hieromtrent zou kunnen verstrekken, waar u zelf ook op wijst (CGVS p. 30). Uw verklaringen bij het huidige onderhoud zijn daarom minder nuttig om de aannemelijkheid te kunnen beoordelen. Er kan evenwel niet om de vaststelling heen dat u meer dan twintig jaar geleden ook al eens een verzoek om internationale bescherming deed in België. Bij het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van dit verzoek hebt u echter van deze incidenten in 1992 die de aanleiding van uw vertrek zouden zijn geweest geen melding gemaakt.*

U stelde enkel dat in 1993 door uw medestudenten gestigmatiseerd werd en klacht neerlegde naar aanleiding hiervan, zonder gevolg. Naderhand zou u in juli 1993 ook nog geslagen zijn, zonder meer, en dan gestopt met studeren (notities persoonlijk onderhoud dd. 16 maart 1998, p. 3 vz.), iets heel anders dan bijna vermoord te worden door uw medestudenten in april 1993 zoals u nu voorhoudt. U maakte nogmaals melding van een mishandeling door jongeren, maar dit situeerde u in 1997. Los nog van de ongeloofwaardigheid van iets dat zich zou hebben voorgedaan in Pakistan op het moment dat u zich reeds jarenlang in Europa bevond, omschreef u dit incident bovendien in geheel andere termen, met de nadruk erop dat u met zwartgemaakt gezicht en naakt op een ezel gezet geweest zou zijn en door het dorp geleid (ibid., p. 4 vz.), iets heel anders dan met een ijzeren staaf bewerkt worden tot u buiten westen bent. Qua hospitalisatie en littekens is er op dat moment ook enkel sprake van enkele uren ziekenhuis in 1997 en littekens van sigaretten, niet van een slag met een ijzeren staaf (ibid. p. 5 vz.). Van de moord op uw oom is helemaal geen sprake. Mochten de heden door u voorgehouden zaken zich werkelijk hebben voorgedaan, is er geen enkele reden waarom u deze in 1998 niet vermeldt zou kunnen hebben. Dat u dit niettemin naliet, doet twijfelen aan de waarachtigheid van uw huidige verklaringen.

Bovendien kan u de door u voorgehouden gebeurtenissen ook niet staven met enig begin van bewijs. Er kan ter uwer verdediging herhaald worden dat het gaat om zaken die zich zo'n dertig jaar geleden zouden hebben voorgedaan, maar de vaststelling blijft dat u deze niet kan staven.

U werd de kans gegeven om de door u voorgehouden hoofdwonde die u zou hebben opgelopen te laten certificeren als zijde gevolg van een aanval (CGVS p. 13, 14), maar gelet op het tijdsverloop was dit volgens uw advocaat niet meer mogelijk (document 12, 13). Hierdoor kan enkel afgegaan worden op uw verklaringen, dewelke (deze uit 1998 vergeleken met uw huidige) de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt eerder ontkrachten dan ondersteunen.

*U laat ook noteren dat uw **broers en ouders** erkende vluchtelingen zijn in Duitsland en in Sri Lanka. Uw ene broer zou gevlucht zijn nadat hij eens aangevallen en bewusteloos geslagen was. Uw andere broer en uw ouders zouden gevlucht zijn nadat uw vader door een menigte bewusteloos geslagen was (CGVS p. 7, 8). Hierover dient in hoofdzaak opgemerkt te worden dat uw verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld moet worden. Dat uw familieleden mogelijk erkend zijn als vluchtelingen na hun vlucht uit het land omwille van feiten die zich twintig tot dertig jaar na uw vertrek uit het land voordeden, is geen prima facie aanwijzing dat ook u om vervolging te vrezen zou hebben. U geeft ook zelf niet aan of en waarom u hierdoor voor vervolging te vrezen zou hebben.*

Bijkomend kan aangestipt worden dat, hoewel u wel kopieën van de documenten van uw broers en ouders voorlegt (CGVS p. 5, 9), het niet mogelijk is om op basis hiervan uit te maken waarom zij erkend zijn, en of en hoe dit in verband zou staan met uw voorgehouden vrees. U staft uw verklaringen hieromtrent ook niet met enige verdere vorm van bewijs, zoals hospitalisatiedocumenten van uw broer of uw vader, of nieuwsberichten over de menigte-aanvallen in kwestie (CGVS p. 8, 9). U maakt op basis van deze zaken dus geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. In hoofdzaak hebben ze betrekking op zaken die niet betwist worden, zoals uw religie, uw gezondheidstoestand, de verblijfsrechten van uw familieleden in andere landen, en de veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen en de situatie voor Ahmadi's in het bijzonder. Daarnaast kan aangestipt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

De door u aangehaalde medische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. U kon in het verleden reeds buigen op een dergelijk verblijfsrecht, dat u evenwel deed verlopen door uw eigen onachtzaamheid (CGVS p. 3 – 5).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap.*

Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Punjab en hierbij verwijst naar uw epilepsie en de kwaliteit van de ziekenhuizen in de Punjab (CGVS . 6) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw medische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond. Er kan ook nog bij herhaling aangestipt worden dat voor de beoordeling van medische problemen men zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In wat een enig middel blijkt te zijn, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A) (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, miskenning van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij akte neemt van het feit dat de steunmaatregelen die het CGVS kon nemen beperkt zijn; dat de ernst van zijn ziekte en het risico op epilepsieaanvallen deel uitmaakt van het leven van verzoeker en er alle aspecten van beïnvloedt. Dat is ook zou voor zijn mogelijkheid tot het herinneren van de feiten in het verleden en het correct weergeven van de gebeurtenissen, zo argumenteert hij. Onder verwijzing naar (<https://epilepsieliga/geheugen>) argumenteert verzoeker dat hij problemen zal kennen bij het zich herinneren van gebeurtenissen uit het verleden en stelt vervolgens: "Verzoeker meent dat hij integendeel aantoonde dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïsoleerd te worden door het willekeurig geweld. De CGVS heeft al deze elementen niet in overweging genomen bij de beoordeling, wel in tegendeel. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te annuleren en om de zaak terug te sturen naar de CGVS voor een correcte evaluatie van het relaas van verzoeker waarbij met deze parameter rekening gehouden dient te worden. Dat concludant een aantal medische documenten bijbrengt waaruit blijkt dat zijn toestand wel degelijk ernstig is." Met betrekking tot de algemene beoordeling van de situatie van Ahmadi's in Pakistan stelt verzoeker dat het volkomen onterecht is zich anno 2021 te baseren op een analyse van de Ahmadi-gemeenschap van januari 2017, die al dateert van 4 jaar geleden en dus niet up to date kan

worden geacht, laat staan enige pertinente informatie te verschaffen over de situatie van de Ahmadi op dit ogenblik. Hij stelt dat *“zelfs een eenvoudig nazicht van Wikipedia toelaat vast te stellen dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan fel verslechterd is sedert 2017”* en citeert vervolgens uit Wikipedia-informatie met betrekking tot geweldplegingen op Ahmadi's in 2018, 2019 en 2020. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat *“uit dit snel overzicht blijkt dat er vooreerst wetgevende initiatieven genomen werden waarbij de Ahmadi NIET-MOSLIM werden verklaard. Dat het Pakistaans Hooggerechtshof de godsdienstvrijheid met de voeten treedt. Dat er aanvallen georganiseerd worden op Ahmadigemeenschappen en individuele Ahmadi's. Dat hun moskeeën vernietigd of platgebrand worden. Dat zelfs kinderen niet gespaard worden. Dat Ahmadi studenten vervolgd worden. Dat Human Rights Watch melding maakt van een verhoging van de gerichte aanvallen op Ahmadi's in 2020 : <https://www.hrw.org/news/2020/11/26/pakistan-surge-targeted-killing-ahmadis> : (verslag van 26/11/2020) waar o.m. te lezen staat: “...”. Idem : <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2020/11/pakistan-surge-in-targeted-killings-of-ahmadis/>. De bezorgdheden worden gedeeld door HUMAN RIGHTS WATCH, AMESTY INTERNATIONAL, ICL, UNITED NATIONS HUMAN RIGHTS COUNCIL en de UN verslaggever mbt minderheidskwesities en de speciale verslaggever mbt buitengerechtelijke en arbitraire executies! Dat het uitgangspunt waarvan de CGVS vertrokken is bij de beoordeling van de situatie van de AHMADI dan ook volkomen onjuist is, minstens niet deugdelijk onderzocht werd. Dat verzoeker integendeel meent dat hij wel degelijk een risicoprofiel heeft ingeval van terugkeer naar Pakistan. Dat bovendien rekening gehouden dient te worden met het feit dat verzoeker AHMADI is én zeer geruime tijd in het buitenland verbleef, én met het feit dat zijn familie eveneens verplicht was het land te ontvluchten : broer naar Duitsland, ouders in Sri Lanka. Dat verzoeker meent dat rekening houdend met zijn specifiek profiel er wel degelijk aanleiding is om hem internationale bescherming te verlenen. Dat hij als jonge man aan den lijve de problemen als Ahmadi ondervond. Dat deze thans nog ernstiger zijn geworden, getuige eveneens de vlucht van zijn ouders en broer.”* Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat ook het volgende motief van het CGVS, dat hieruit deels voortvloeit evenmin kan weerhouden worden “...”. Hij stelt dat zijn oom vermoord werd en hij zelf werd aangevallen in 1992 waarna hij Pakistan diende te verlaten en dat beide gebeurtenissen steeds door verzoeker gekaderd werden in de Ahmadi-problematiek. Hij laat ook opmerken dat de moord op de oom van verzoeker zijn vrees voor vervolging een familiaal element gaf, evenals de vlucht van zijn broer naar Duitsland zeven jaar geleden en de vlucht van zijn ouders naar Sri Lanka. De vrees voor vervolging heeft dan ook een persoonlijk aspect, voor zover de Raad het behoren tot de Ahmadigemeenschap niet als voldoende profiel zou beschouwen en hij legde wel degelijk bewijskrachtige documenten neer bij het CGVS met betrekking tot de erkenningen van zijn familieleden. Verzoeker stelt vervolgens dat hij *“niet weet of de volgende vaststelling van het CGVS een onderdeel van het motief van het CGVS is “...”* en stelt hierover:

Verzoeker betwist niet dat hij ingevolge slechte raad in 1998 niet eerlijk is geweest tegenover de Belgische asieliinstanties. Dat deze instanties deze oneerlijkheid echter vaststelden en verzoeker zwaar afstrafden door hem de bescherming waarop hij aanspraak kon maken, te weigeren. Dat het niet redelijk is hem *anno* 2021 nog feiten te verwijten van 1998, zijnde meer dan 23 jaar geleden ! Dat er zoiets is als *“verjaring”* van strafrechtelijke feiten, dat dit *a fortiori* dient toegepast te worden op niet-strafrechtelijke feiten. Dat andermaal het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker vanuit een negatief daglicht benaderd wordt, wat niet objectief is. Ook het volgende motief aangevoerd door de CGVS is allerminst determinerend en kan in geen geval volstaan om de vrees ingeval van terugkeer te appreciëren: “...”. Overwegende dat er vooreerst vastgesteld dient te worden dat verzoekers verblijfsrecht verviel door onachtzaamheid, zodanig dat het niet het ogenblik waarop dit verviel dan wel het ogenblik waarop verzoeker daarvan kennis kreeg dat belangrijk is. Dat het risico op repatriëring naar Pakistan zelfs op dat ogenblik eerder hypothetisch was. Dat verzoeker inderdaad geen vrees had teruggedreven te worden naar Pakistan omdat hij erin slaagde te overleven in Europa. Dat hij bovendien niet wist dat hij in de mogelijkheid was een tweede asielaanvraag in te dienen. Dat hij vernomen had van een vriend dat mits betalen van huur en bewijs van aanwezigheid in België gedurende een aantal maanden, hij zijn verblijfsvergunning zou terugkrijgen, wat echter niet klopte. Dat het pas is nadat zijn raadsman op de mogelijkheid opnieuw asiël te vragen wees en alleszins alvorens werkelijke stappen tot repatriëring ondernomen werden, dat verzoeker zijn tweede verzoek tot internationale bescherming inriep. Dat het dan ook onterecht is dat aan verzoeker een laattijdige asielaanvraag tegengeworpen wordt. Dat deze integendeel in tempore *non suspecto* gebeurde. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat ook het volgende motief van het CGVS niet pertinent is “...”. Dat het vanzelfsprekend niet is omdat verzoeker in 2009 en 2011 telkens voor een korte periode terugging naar Pakistan, dat hij *anno* 2021 of meer dan 10 jaar later geen vrees zou koesteren. Dat zoals hij uitlegde zijn bezoeken aan Pakistan punctueel waren, dat hij grotendeels binnenbleef, waarbij een punctuele verplaatsing naar andere familieleden, waarop hij opnieuw low profile blijft, evenmin kan aangemerkt worden als roekeloos gedrag.

Dat hij op dat ogenblik bovendien over een verblijfsvergunning in Europa beschikte, zodanig dat hij zich vrij snel in veiligheid kon brengen. Dat bovendien de situatie van de Ahmadi in Pakistan niet steeds dezelfde is. Dat getuige daarvan eveneens de meer recente vlucht van zijn broer (een 7tal jaar geleden) en zijn ouders (een 3 à 4tal jaren geleden). Dat dan ook onterecht een afwezigheid van vrees uit een terugkeer meer dan 10 jaar geleden afgeleid wordt. Dat de uitleg van verzoeker in dat verband bovendien volkomen pertinent is, nu eveneens op wettelijk vlak de situatie van de Ahmadi een stuk delicateser werd. Dat de opmerking mbt de aard van het huwelijk niet ter zake doend is en louter tendentieus. Dat dit eens te meer een bewijs is van het feit dat de asielaanvraag van verzoeker allerminst met de nodige objectiviteit onderzocht werd. Dat verzoeker wel degelijk samen met zijn echtgenote wenste te leven, dat een lange afstandsrelatie niet mogelijk bleek, zodanig dat er inderdaad een echtscheiding tussenkam. Overwegende dat verzoeker meent dat de CGVS zich ten onrechte baseert op "*strikvragen*". Dat het antwoord van verzoeker bovendien uit de context gerukt wordt. Dat verzoeker antwoordde in een reeks van vragen als volgt : "...". Dat verzoeker de normale verzuchtingen heeft van elke man: trouwen, een gezin stichten, kinderen krijgen. Dat hij enkel naar Pakistan terugging omdat hij er een vrouw vond, en omdat hij toen niet wenste te huwen met iemand van hier, dat was een kwestie van geplogenheden, waarbij de families hun inbreng hebben in het huwen. Dat het feit dat hij terug naar Pakistan zou gaan, kadert in deze zeer menselijke wens, doch dat hij er aan toevoegde dat hij er niet lang zou blijven (Wat hij ten andere ook niet deed de eerste keer in 2009 n.a.v. zijn eerste huwelijk), omdat dat te gevaarlijk zou zijn. Dat immers het feit dat een kort verblijf mogelijk is, een werkelijk en ernstig risico niet uitsluit. Overwegende dat het feit dat verzoeker sinds 1992 geen nieuwe problemen kende in Pakistan een argument is dat nergens op slaat. Immers verzoeker heeft op een paar dagen na in 2009 en 2011 niet in Pakistan verbleven heeft. Dat verzoeker echter nog steeds Ahmadi is, nog steeds zijn geloof belijdt, in Pakistan als ketter beschouwd wordt en dan ook als vogelvrij. Dat de situatie van de Ahmadi verergerde, wat de CGVS naliet te onderzoeken. Dat het feit dat er zich geen incidenten voordeden in tussentijd dan ook totaal nietszeggend is voor wat betreft de vrees van verzoeker ingeval van terugkeer. Overwegende dat de discriminatie waarvan verzoeker het slachtoffer werd in België tekenend is voor de houding van de Pakistani tegenover de Ahmadi. Dat daar waar het in België blijft bij discriminatie, weigeren hem een appartement de verhuren, riskeert men in Pakistan gelyncht te worden.... Dat dit een aanduiding is van de algemene houding van de Pakistani tegenover de Ahmadi en dus eerder een aanduiding is van een risico dan van een gebrek aan vrees. "...". Overwegende dat de analyse van de CGVS op dit punt evenmin gevolgd kan worden. Dat immers het niet opgaat om de huidige verklaringen van verzoeker, die wel degelijk waar zijn, af te wegen aan verklaringen van 1998, die in tempore als ongeloofwaardig aangemerkt werden en waarvan verzoeker toegeeft dat ze niet waar waren. Dat verzoeker in 1998 een verzonnen relaas ophing. Dat het dan ook niet opgaat hem dit thans tegen de werpen. Dat de CGVS meent dat dit relaas ook de elementen van waarheid diende te bevatten, dat dit niet het geval was. Dat dit slechts een veronderstelling is van de CGVS nergens op gebaseerd. Dat verzoeker erbij blijft dat zijn relaas thans de waarheid is. Dat in dit verband opgemerkt moet worden dat de CGVS het dossier dat door verzoeker ingediend werd in Duitsland niet opvroeg... "...". Overwegende dat verzoekende partij thans niet in de mogelijkheid is om bewijsstukken bij te brengen. Dat de afwezigheid van bewijsstukken, zeker niet indien deze afwezigheid gerechtvaardigd wordt zoals *in casu* door het tijdsverloop, niet kan verhinderen dat bescherming verleend wordt. Dat het volstaat dat het relaas van verzoeker eenduidig is. Dat dit wel degelijk het geval is. Dat niet de minste interne tegenstrijdigheid vastgesteld wordt door de CGVS. Dat er zelfs geen sprake is van ongerijmdheden.... Verzoeker meent dat integendeel de situatie van zijn familieleden vergelijkbaar is met de zijne, ingeval van terugkeer naar Pakistan. Dat ingevolge zijn lang verblijf in Europa en de godsdienstvrijheid die hij hier beleefde, zijn situatie allicht nog meer precair zal zijn. Dat daar nog een problematiek van volledige verwestering bijkomt. Dat de vervolging waarvoor verzoeker vreest ingeval van terugkeer, dan ook wel degelijk een werkelijk risico is. Het feit dat verzoekers slechts copie van de documenten van zijn broer en ouders bijbrengt hem evenmin ten kwade kan geduid worden. Dat de CGVS ten andere onterecht stelt dat dit geen aanduiding is van het feit dat verzoeker een persoonlijke vrees kan uit afleiden. Dat echter verzoeker *ab initio* als grondslag van de vrees familiale factoren aanvoerde, vertrekkende van de moord op zijn oom. Dat het wedervaren van zijn familieleden dan ook wel degelijk een aanduiding is van de realiteit van de vrees in hoofde van verzoeker. Dat de algemene documentatie van verzoeker eveneens de analyse van de CGVS tegenspreekt – cfr. ook *supra*. "...". Overwegende dat de CGVS onterecht de medische problematiek van verzoeker niet in aanmerking neemt. Het voegt immers een extra laag aan zijn profiel, dat van een bijzondere kwetsbaarheid. Dat het niet ondenkbaar is, dat ingeval van een aanval in publiek, gecombineerd met het feit dat verzoeker Ahmadi is, een reactie van de omstanders met zich meebrengt, die zijn leven in gevaar brengt. Dat een epilepsieaanval immers als een straf van Allah voor een ongelovige aangemerkt riskeert te worden.

Dat bovendien op het ogenblik van een aanval verzoeker zich niet kan beschermen, verdedigen, beroep doen op in voorkomend geval welwillende autoriteiten. Dat bovendien verzoeker totaal verwesterd is nu hij reeds 19 jaar in België verblijft. Dat verzoeker opnieuw naar de bijkomende medische stukken verwijst.

Tenslotte voert verzoeker, met betrekking tot de beoordeling van het bestaan van persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat hij bij terugkeer naar Punjab een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen, het volgende aan: *“Overwegende dat wat betreft de subsidiaire bescherming betreft, de CGVS totaal uit het oog verliest dat het gros van het geweld in de provincie Punjab, waarvan verzoeker afkomstig is, effectief leden van religieuze minderheden geïsoleerd worden. Dat dit precies het geval is voor verzoeker die tot een religieuze minderheid, namelijk deze van de Ahmadi behoort. Dat verzoeker dan ook tot een sociale groep behoort die bijzonder geïsoleerd wordt door willekeurig geweld. Dat er dan ook aanleiding is hem om die reden minstens subsidiaire bescherming te verlenen, zeker nu verzoeker gelet op zijn specifiek profiel nog een verhoogd risico loopt. Dat verzoeker wel degelijk uitgelegd heeft - cfr ook supra - waarom hij meent ingevolge zijn medische conditie een hoger risico te lopen. Overwegende dat opnieuw de CGVS geen rekening houdt met de zichtbaarheid van een epilepsieaanval en de mogelijke onheuse reacties erop van de omstaanders. Dat het feit dat de Ahmadi als ketters beschouwd worden deze vrees voor afslachting in die situatie vaststaand maken. We volharden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is.”*

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen om bijkomende onderzoeksmaatregelen te laten uitvoeren.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling pro deo advocaat door het Bureau voor Juridisch Bijstand te Brussel;
3. <https://epilepsieliga/geheugen>;
4. https://en.wikipedia.org/wiki/Persecution_of_Ahmadis;
5. <https://www.hrw.org/news/2020/1/26/pakistan-surge-targeted-killings-ahmadis>;
6. <https://www.amnestv.org/en/latest/news/2020/1/pakistan-surge-in-targeted-killings-of-ahmadis/>;
7. Ingediende 9ter en daarbij horende medische stukken.

3. Aanvullende nota

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asiinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.2. De kern van verzoekers vluchtredenen kan worden samengevat worden als volgt. Volgens zijn verklaringen is verzoeker een Ahmadi-moslim en afkomstig van Nawab Kot in Punjab. Hij woonde er tot zijn vertrek in 1992. In het begin van dat jaar werd zijn oom, een advocaat gedood vermoedelijk omdat hij Ahmadi was, maar de zaak werd niet onderzocht door de politie. Verzoeker zelf werd kort daarna door medestudenten geslagen met een staaf omdat hij Ahmadi is en werd ervan beschuldigd dat hij zijn medestudenten had trachten te bekeren. Zijn ouders beslisten dat hij het land moest verlaten en hij kwam uiteindelijk aan in Duitsland, waar hij tweemaal een verzoek om internationale bescherming indiende die werd afgewezen, waarna hij naar België kwam en op 9 januari 1998 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Deze procedure werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van de commissaris-generaal van 30 juni 1998, waartegen hij geen beroep aantekende. Verzoeker verkreeg op 16 juni 2008 een machtiging tot onbepaald verblijf in België op 16 juni 2008 om medische redenen; werkte in 2015 en 2016 in Duitsland en verzuimde zijn Belgische verblijfskaart tijdig te laten verlengen, waardoor deze verviel in de loop van 2018. Verzoeker diende daarop, op advies van zijn advocaat, een nieuw verzoek om internationale bescherming in op 24 juni 2019. Verzoeker diende ook een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in op 31 maart 2021.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek een kopie van zijn Pakistaans paspoort neer. De Raad acht zijn Pakistaanse nationaliteit en identiteit, die verder niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aangetoond. De Raad stelt verder vast dat niet wordt betwist dat verzoeker een Ahmadi-moslim is en deze religie nog steeds actief belijdt. Hij toont tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende kennis over de specifieke kenmerken van het Ahmadi-geloof aan, verklaart ook in België nog af en toe naar een moskee te gaan en vroeger in Duitsland een functie te hebben gehad binnen de geloofsgemeenschap maar nu geen dergelijke functie meer te willen opnemen omwille van zijn geheugenproblemen (notities PO, p. 11). Verzoeker legt ter staving ook een attest neer van *“The Ahmadiyya Muslim Association Belgium”* van 10 januari 2021, waarin wordt bevestigd dat verzoeker van bij zijn geboorte Ahmadi is (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10). Verzoeker toont voldoende aan dat hij een Ahmadi-moslim is.

5.4. Met betrekking tot zijn profiel als Ahmadi-moslim wordt in de bestreden beslissing gesteld dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat Ahmadi zich in een precaire situatie kunnen bevinden, maar dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Verzoeker betwist deze analyse, stelt dat hij wel degelijk een risicoprofiel heeft als Ahmadi die reeds lange tijd in het buitenland verblijft en wiens familieleden verplicht waren om het land te ontvluchten en stelt dat verwerende partij zich niet op een UNHCR rapport van januari 2017 kan beroepen voor de beoordeling van de huidige situatie van Ahmadi in Pakistan. De Raad stelt met verzoeker vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voor zijn beoordeling van de situatie van Ahmadi in het algemeen verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van januari 2017. Evenwel stelt de Raad ook vast dat in de map landeninformatie bijgebracht door verwerende partij ook een *“COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap”* van 12 juni 2020 (update) is opgenomen. Uit deze COI Focus, alsook de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie uit Wikipedia, Human Rights Watch en Amnesty International blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘Penal Code’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire handelingen vanwege hun medeburgers.

Evenwel stelt de Raad vast dat het UNHCR, hoewel het zijn standpunt met betrekking tot het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor de Ahmadi in Pakistan in 2017 verscherpte in vergelijking met de "Eligibility Guidelines" van 2012, ook in zijn meest recente "Eligibility Guidelines" van 2017 het standpunt inneemt dat leden van de Ahmadi gemeenschap in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming maar dat dit afhangt van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit de COI Focus van 12 juni 2020 blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan. Ook verzoeker brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat UNHCR zijn standpunt sindsdien heeft gewijzigd.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit de wikipedia-pagina "Persecution of Ahmadi's" waarin melding wordt gemaakt van een wetgevend initiatief in februari 2018 waarbij Ahmadi's gecategoriseerd worden als niet-moslims en een uitspraak van de High Court van Islamabad van 8 maart 2018 tegen Ahmadi-moslims, evenals berichten over vernielingen van Ahmadi-moskeeën; graven en moorden op Ahmadi's in 2018, 2019 en 2020. Verder wordt in het verzoekschrift verwezen naar een rapport van Human Rights Watch van 26 november 2020 waarin arbitraire arrestaties en aanklachten door de Pakistaanse overheid tegen Ahmadi's wegens blasfemie worden aangeklaagd. De door verzoeker geciteerde informatie ligt echter in dezelfde lijn als de hierboven genoemde informatie. Ook de door verzoeker in zijn aanvullende nota geciteerde persartikelen tonen niet aan dat er sprake is van systematische groepsvervolging van Ahmadi's in Pakistan. Vooreerst stelt de Raad vast dat het overzicht van persartikelen een aantal in het Nederlands gestelde artikelen bevat die worden toegeschreven aan Al Jazeera maar dat de aanvullende nota verder geen bron vermeldt van het overzicht en dat voor een aantal opgenomen artikelen de datum onvolledig is, zodat de betrouwbaarheid van deze informatie moeilijk kan worden nagegaan. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat de er in opgenomen informatie melding wordt gemaakt van geweld, ontvoering en zelfs moord van Ahmadi's en van discriminatie van deze religieuze minderheid in Pakistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie van Ahmadi's zeer complex is in Pakistan en dat zij geconfronteerd kunnen worden met verregaande discriminatie en geweld en dat ook de Pakistaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken, maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van Ahmadi's in Pakistan. Bijgevolg is een in concreto beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming nog steeds noodzakelijk. In dit verband wijst de Raad er op dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat vooral personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Het aantal Ahmadi in Pakistan wordt geschat tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal gerapporteerde doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen 11 en elf moorden per jaar en dat er in 2019 drie moorden en vijf fysieke aanvallen op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap werden gerapporteerd en in de periode tussen 1 januari 2020 tot 10 juni 2020 één moord. Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat en loutere verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, als dusdanig niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Pakistan wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van het verzoekers vrees voor vervolging is dan ook noodzakelijk waarbij het aan verzoeker toekomt deze vrees concreet aannemelijk te maken. Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker lijdt aan epilepsie maar in de bestreden beslissing opwerpt dat dit geen invloed hoeft te hebben op het persoonlijk onderhoud en dat de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud geen riskante stimuli genereren en dat verzoeker de mogelijkheid heeft gekregen om te pauzeren wanneer nodig. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat werd nagegaan of verzoeker bijzondere procedurele noden heeft en dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker aan epilepsie lijdt. Zo werd bij het begin van het persoonlijk onderhoud verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of deze aandoening problemen zal geven doorheen het gehoor (notities PO, p. 2). Verzoeker verklaarde hierop dat dit niet voorspelbaar is maar dat hij al een jaar geen aanval meer gehad heeft omdat hij nieuwe medicijnen krijgt (*idem*). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest zijn problemen in Pakistan op een coherente wijze uiteen te zetten omwille van deze aandoening. Ook was tijdens het persoonlijk onderhoud zijn advocaat aanwezig.

Noch verzoeker, noch diens advocaat maakten tijdens het persoonlijk onderhoud gewag van enig fysiek of psychologisch probleem dat verzoeker verhinderde om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten of toe lichten. De Raad stelt dan ook vast dat voldoende rekening werd gehouden met verzoekers medische situatie wat betreft zijn bijzonder procedurele noden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt akte te nemen van het feit dat de steunmaatregelen die het CGVS kon nemen beperkt zijn, dat zijn epilepsie deel uitmaakt van zijn leven en alle aspecten ervan beïnvloedt, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat zijn procedurele rechten niet werden gerespecteerd tijdens het persoonlijk onderhoud of dat hij niet aan zijn verplichtingen als verzoeker om internationale bescherming in het kader van de procedure te voldoen.

Verzoeker stelt verder, onder verwijzing naar een uittreksel uit de webpagina van de Epilepsie Liga waaruit blijkt dat geheugenproblemen een indirect gevolg kunnen zijn van epilepsie, dat zijn aandoening de mogelijkheid om zich feiten in het verleden te herinneren en deze correct weer te geven, beïnvloedt. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen welke van zijn verklaringen over zijn beweerdde problemen in het verleden in Pakistan door deze geheugenproblemen zouden zijn beïnvloed. Bovendien stelt de Raad vast de bestreden beslissing in ondergeschikte orde uitdrukkelijk rekening houdt met het gegeven dat de door verzoeker voorgehouden aanval tegen hem en de moord op zijn oom dateert van bijna dertig jaar geleden zodat niet kan verwacht worden dat verzoeker hier nog zeer gedetailleerde informatie over zou kunnen verstrekken, maar terecht vaststelt dat verzoeker van deze incidenten uit 1992 helemaal geen melding maakte tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming in 1998. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Er kan evenwel niet om de vaststelling heen dat u meer dan twintig jaar geleden ook al eens een verzoek om internationale bescherming deed in België. Bij het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van dit verzoek hebt u echter van deze incidenten in 1992 die de aanleiding van uw vertrek zouden zijn geweest geen melding gemaakt. U stelde enkel dat in 1993 door uw medestudenten gestigmatiseerd werd en klacht neerlegde naar aanleiding hiervan, zonder gevolg. Naderhand zou u in juli 1993 ook nog geslagen zijn, zonder meer, en dan gestopt met studeren (notities persoonlijk onderhoud dd. 16 maart 1998, p. 3 vz.), iets heel anders dan bijna vermoord te worden door uw medestudenten in april 1993 zoals u nu voorhoudt. U maakte nogmaals melding van een mishandeling door jongeren, maar dit situeerde u in 1997. Los nog van de ongeloofwaardigheid van iets dat zich zou hebben voorgedaan in Pakistan op het moment dat u zich reeds jarenlang in Europa bevond, omschreef u dit incident bovendien in geheel andere termen, met de nadruk erop dat u met zwartgemaakt gezicht en naakt op een ezel gezet geweest zou zijn en door het dorp geleid (ibid., p. 4 vz.), iets heel anders dan met een ijzeren staaf bewerkt worden tot u buiten westen bent. Qua hospitalisatie en littekens is er op dat moment ook enkel sprake van enkele uren ziekenhuis in 1997 en littekens van sigaretten, niet van een slag met een ijzeren staaf (ibid. p. 5 vz.). Van de moord op uw oom is helemaal geen sprake. Mochten de heden door u voorgehouden zaken zich werkelijk hebben voorgedaan, is er geen enkele reden waarom u deze in 1998 niet vermeldt zou kunnen hebben. Dat u dit niettemin naliet, doet twifelen aan de waarachtigheid van uw huidige verklaringen. Bovendien kan u de door u voorgehouden gebeurtenissen ook niet staven met enig begin van bewijs. Er kan ter uwer verdediging herhaald worden dat het gaat om zaken die zich zo'n dertig jaar geleden zouden hebben voorgedaan, maar de vaststelling blijft dat u deze niet kan staven. U werd de kans gegeven om de door u voorgehouden hoofdwonde die u zou hebben opgelopen te laten certificeren als zijde gevolg van een aanval (CGVS p. 13, 14), maar gelet op het tijdsverloop was dit volgens uw advocaat niet meer mogelijk (document 12, 13). Hierdoor kan enkel afgegaan worden op uw verklaringen, dewelke (deze uit 1998 vergeleken met uw huidige) de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt eerder ontkrachten dan ondersteunen.”* Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat het niet opgaat om de huidige verklaringen van verzoeker af te wegen aan diens verklaringen van 1998 die toen ongeloofwaardig werden bevonden en dat verzoeker in 1998 een verzonnen relaas vertelde, maar in het kader van zijn tweede verzoek de waarheid heeft verteld; kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit geen verklaring biedt voor het feit dat verzoeker pas tijdens het tweede verzoek om internationale bescherming melding maakt van de moord op zijn oom in 1992 en dat er geen plausibele redenen lijkt te bestaan waarom hij deze voorgehouden feiten, die zwaarder zijn dan de in 1998 aangehaalde feiten, niet zou hebben vermeld indien deze daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Verder stelt de Raad vast dat de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen tijdens zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming slechts in ondergeschikte orde worden aangevoerd in de bestreden beslissing. Dat zijn relaas eenduidig is en niet de minste interne tegenstrijdigheid wordt vastgesteld door verwerende partij, zoals hij beweert in het verzoekschrift, kan bijgevolg geenszins worden bijgetreden. Zo de afwezigheid van bewijsstukken niet per definitie het verlenen van internationale bescherming in de weg staat, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, verzoekers

verklaringen met betrekking tot de moord op zijn oom en de aanval waarvan hij het slachtoffer werd ongeloofwaardig zijn en hij verder geen elementen aanbrengt die geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten kunnen herstellen.

5.5. De geloofwaardigheid, minstens de ernst, van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging wordt verder ondermijnd door de hiernavolgende vaststellingen. Zoals hierboven reeds aangehaald diende verzoeker reeds in februari 1998 een eerste verzoek om internationale bescherming in, die door de verwerende partij werd geweigerd op 30 juni 1998. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat waar verzoeker toen verklaard had dat hij Pakistan pas verlaten had in de loop van 1997, door verwerende partij werd vastgesteld dat hij in 1993 in Duitsland was aangekomen en er in 1993 en 1995 zonder succes een verzoek om internationale bescherming indiende. In het verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij in 1998 niet eerlijk is geweest tegenover de Belgische asielinstanties maar wijt dit aan slechte raad die hij toen ontving. Hieruit blijkt dat verzoeker toegeeft dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit nefast is voor de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Indien hieruit niet automatisch kan geconcludeerd worden dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming per definitie ook ongeloofwaardig zijn, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker pas in het verzoekschrift toegeeft bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming kan immers nergens blijken dat hij zelf spontaan heeft aangegeven dat hij een verzonnen asielrelaas heeft verteld tijdens de eerste procedure. Mede gezien bovenstaande vaststelling dat hij de moord op zijn oom in het geheel niet vermeldde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming terwijl dit de kern vormt van het vluchtrelaas dat hij liet optekenen in het kader van zijn tweede verzoek, is het feit dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde in het kader van zijn eerste verzoek, een element dat in negatieve zin afstraalt op de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt de vastgestelde misleiding van de Belgische asielinstanties in 1998 overigens geenszins als een determinerend motief weerhouden maar als een element dat nefast is voor verzoekers algemene geloofwaardigheid. In elk geval kan het louter toegeven dat hij voorheen de Belgische asielinstanties een verzonnen asielrelaas voorhield, niet volstaan om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten in 1992 te herstellen.

Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker, hoewel zijn verblijfstitel op medische gronden vervallen was op 15 november 2018, pas op 24 juni 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming in België indiende. Gevraagd waarom hij tot juni 2019 wachtte om een nieuw verzoek in te dienen, verklaart verzoeker dat hij eerst nog zijn kaart probeerde te verlengen maar dat toen zijn geld op was dat hij in Duitsland had verdiend en omdat hij zonder papieren niet kon werken een advocaat contacteerde die hem voorstelde om asiel aan te vragen (notities PO, p. 17). De Raad stelt vast dat verzoeker al sinds 1998 in België verblijft en voordien ook in Duitsland twee verzoeken om internationale bescherming indiende, zodat zonder meer kan worden aangenomen dat hij vertrouwd is met het bestaan en doel van de asielprocedure. Dat hij in deze omstandigheden nog zes maanden wacht om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de moord op zijn oom, waarvan hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt en de aanval door medestudenten in 1992. Hieruit blijkt immers dat verzoeker eerder door de wens om te kunnen werken, dan wel omwille van een concrete en actuele vrees voor vervolging omwille van de voorgehouden feiten in 1992, ertoe gedreven werd een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat hij niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een tweede verzoek in te dienen kan, gelet op het feit dat hij in Duitsland twee verzoeken om internationale bescherming indiende en ook in België reeds in 1998 een verzoek indiende, niet worden aangenomen. Dat het risico op repatriëring naar Pakistan op het ogenblik van het verstrijken van zijn verblijfstitel eerder hypothetisch was en dat vooral het ogenblik waarop hij kennis kreeg van het belang van het verstrijken van zijn verblijfstitel belangrijk is, biedt geen afdoende verklaring voor het laattijdige karakter van zijn tweede verzoek en doet in elk geval geen afbreuk aan de vaststelling dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de voorgehouden feiten in 1992 die de aanleiding zouden geweest zijn voor verzoekers vertrek uit Pakistan.

Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker zelf verklaart in 2009 en 2011 naar Pakistan te zijn teruggekeerd voor respectievelijk zes en twee maanden. Het feit dat verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeerde om er te huwen en er een kind te verwekken en er telkens voor langere periodes verbleef, valt moeilijk te rijmen met verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de

moord op zijn oom omwille van zijn Ahmadi-geloofsovertuiging en de aanvallen door zijn medestudenten en is een verdere indicatie van het gebrek aan geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten uit 1992. Verzoeker voert aan dat zijn bezoeken aan Pakistan punctueel waren, voornamelijk binnen bleef en low profile bleef en dat hij een verblijfsvergunning had in Europa waardoor hij zich snel in veiligheid kon brengen. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoeker in deze periode naar Pakistan terugkeerde en verklaart dat hij toen zelfs in zijn dorp verbleef (notities PO, p. 6) en er geen problemen kende. Dit is een verdere indicatie dat de door verzoeker voorgehouden problemen in 1992 niet geloofwaardig, minstens niet ernstig zijn. Indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn aangevallen omwille van zijn Ahmadi-overtuiging na de dood van zijn oom, die volgens zijn verklaringen een bekend advocaat en districtshoofd van 300 scholen was persoon was, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit verzoeker zelf verklaart dat hij geen problemen kende bij zijn terugkeer in 2009 en 2011. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in 1992 – *quod non in casu* – dan nog maakt verzoeker geen actuele gegronde vrees voor vervolging omwille van deze feiten aannemelijk. Nu blijkt dat hij zonder problemen kon terugkeren naar zijn dorp in 2009 en 2011, zijn er fortiori geen redenen om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer bijna dertig jaar na de voorgehouden feiten, omwille van deze feiten nog in het vizier van zijn toenmalige belagers zou staan. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging omwille van de voorgehouden feiten uit 1992 aannemelijk maakt. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij zoals elk man wil trouwen en kinderen krijgen en hij enkel naar Pakistan terugging omdat hij er een vrouw vond en er op wijst dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar zei dat hij ingeval van huwelijksaanzoek in Pakistan zou teruggaan maar er aan toevoegde dat hij er niet te lang zou blijven omdat dat te gevaarlijk zou zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zonder problemen terugkeerde naar Pakistan in 2009 en 2011 en er telkens meerdere maanden in zijn dorp verbleef zonder enig probleem te ondervinden.

Wat betreft de discriminatie die verzoeker ondervond van Pakistanen in België, stelt de Raad vast dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in verzoekers land van herkomst kan worden afgeleid. Verzoeker verklaart hierover dat hij in drie huurwoningen problemen kenden met de Pakistaanse eigenaars, onder meer omdat een eigenaar de gemaakte afspraak over het plaatsen van een keuken niet nakwam. In zoverre verzoeker deze problemen toeschrijft aan het feit dat hij tot de Ahmadi-geloofsgemeenschap behoort en in het verzoekschrift aanvoert dat dit tekenend is voor de houding van de Pakistani tegenover de Ahmadi en dus een aanduiding is van een vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet met betrekking tot de situatie van Ahmadi in Pakistan waarbij werd vastgesteld dat het louter behoren tot de Ahmadi religieuze minderheid niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan te stellen dat verzoekers ervaringen in België een aanduiding zijn van de algemene houding van Ahmadi in Pakistan, maar dit verder niet op zijn concrete persoonlijke omstandigheden in Pakistan betreft noch aantoon in welke mate deze problemen verband houden met zijn voorgehouden problemen in het verleden in Pakistan.

5.6. Verzoeker voert nog aan dat zijn broers erkend werden als vluchteling in Duitsland en dat zijn ouders als vluchteling zijn erkend in Sri Lanka. Hij legt ter staving onder meer de UNHCR Refugee Certificates voor van zijn vader, moeder en broer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) uitgereikt door UNHCR Sri Lanka en een kopie van de Duitse verblijfskaart van zijn broer.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing en ter terechtzitting door zijn vertegenwoordiger wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest “*N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*” het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “*vluchteling*” en van “*persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt*” (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft.

Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer Pakistan zes of zeven jaar geleden verliet nadat hij in elkaar werd geslagen, dat hij zijn dorp heeft verlaten om bij zijn schoonfamilie te wonen maar ook daar problemen kende en daarom het land is ontvlucht (notities PO, p. 7) en dat zijn ouders naar Sri Lanka vluchtten drie en een half jaar geleden nadat hun huis werd aangevallen door een groep van 200 man (notities PO, p. 8). De Raad stelt vast dat verzoeker slechts zeer summier informatie geeft over de vluchtmotieven van zijn familieleden en dat ook de door verzoeker ter staving neergelegde documenten geen informatie bevatten met betrekking tot de redenen waarom zijn familieleden internationale bescherming kregen in respectievelijk Sri Lanka of Duitsland. Evenwel blijkt uit zijn verklaringen dat zowel zijn broer die momenteel in Duitsland verblijft als zijn in Sri Lanka verblijvende ouders zeer lange tijd na verzoekers vertrek uit Pakistan in 1992 Pakistan verlaten hebben zodat uit de door verzoeker verstrekte informatie niet kan blijken dat hij omwille van de familieband met zijn ouders die als vluchteling door UNHCR werden erkend, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade. Verzoeker voert aan dat de situatie van zijn familieleden vergelijkbaar is met de zijne en dat hij als grondslag voor zijn vrees familiale factoren aanhaalde, vertrekkende van de moord op zijn oom. Hierboven werd evenwel reeds uiteengezet waarom verzoekers verklaringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten van 1992, waaronder de moord op zijn oom, niet geloofwaardig zijn en dat zelfs indien hier geloof aan kon gehecht worden, wat *in casu* niet het geval is, hij niet aannemelijk maakt dat zijn vrees omwille van deze feiten van bijna dertig jaar geleden, nog actueel zou zijn, zodat hij zich niet dienstig op deze elementen kan beroepen om aan te tonen dat hij omwille van zijn familieband vervolging vreest. Dat het wedervaren van zijn familieleden een aanduiding is van zijn vrees voor vervolging, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan dan ook niet worden bijgetreden. Waar verzoeker nog verwijst naar een *“problematiek van volledige verwestering”*, stelt de Raad vast dat hij op geen enkele wijze uiteenzet waaruit deze verwestering zou bestaan en bovendien tot tweemaal toe naar Pakistan terugkeerde om te huwen en verklaart dat hij ingeval van een huwelijksaanzoek uit Pakistan zeker zou terugkeren. Verzoeker toont geenszins aan dat hij zodanig verwesterd zou zijn dat het voor hem onmogelijk zou zijn om te functioneren in de Pakistaanse samenleving.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Wat betreft de overige door verzoeker voorgelegde documenten stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat *“De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. In hoofdzaak hebben ze betrekking op zaken die niet betwist worden, zoals uw religie, uw gezondheidstoestand, de verblijfsrechten van uw familieleden in andere landen, en de veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen en de situatie voor Ahmadi's in het bijzonder.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie van Ahmadi's in Pakistan, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging omwille van eerdere beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen in 1992 aannemelijk te maken.

5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden problemen niet aannemelijk maakt noch informatie aanbrengt waaruit blijkt dat Ahmadi's in Pakistan op systematische wijze worden vervolgd.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Hij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen dan diegene die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, die hij de voor zijn vertrek uit Pakistan zou hebben gekend.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad er aan dat deze bepaling de omzetting is in de Belgische rechtsorde van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004; ingetrokken door Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘de Kwalificatierichtlijn’) die de tekst van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG ongewijzigd overneemt.

In het arrest “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*” heeft het HvJ vooreerst benadrukt artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* (GK), arrest van 17 februari 2009, punt 28).

Het HvJ heeft in zijn interpretatie van deze bepaling een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar er “zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, arrest van 30 januari 2014, punt 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 28).

Het Hof van Justitie heeft verder ook geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 40).

In casu is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Nawat Kot in Punjab en er steeds heeft gewoond tot zijn vertrek uit Pakistan in 1993 en er gedurende zes maanden en twee maanden verbleef in 2009 en 2011. De veiligheidssituatie in Pakistan en meer specifiek in Punjab wordt in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet als volgt beoordeeld in de bestreden beslissing op grond van de hierin geciteerde landeninformatie van EASO:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen

inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt. Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad schaart zich, na lezing van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot Pakistan, achter deze analyse met betrekking tot het niveau van willekeurig geweld in de provincie Punjab en stelt vast dat verzoeker geen objectieve informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct is.

Bijgevolg ressorteert verzoeker onder de tweede type situatie die door het HvJ werd geïdentificeerd. Deze situatie betreft, zoals reeds aangehaald, de omstandigheid waarin er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Kabul, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor verzoeker bestaat.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op zijn medische situatie als risico-verhogende factor en het feit dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de zichtbaarheid van een epilepsieaanval en de mogelijke negatieve reacties hierop van omstanders alsook zijn profiel als Ahmadi. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij toen hij in 2011 tijdelijk terugkeerde naar Pakistan niet veel buiten kwam omdat hij bang was een epilepsieaanval te krijgen. In zoverre verzoeker stelt dat omstanders in Pakistan bij een mogelijke epilepsieaanval negatief zouden reageren, stelt de Raad vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat een dergelijke aanval in de Pakistaanse samenleving negatieve reacties zou uitlokken vanuit religieus of enig ander perspectief. Wel moet nagegaan worden in welke mate verzoekers aandoeningen kunnen beschouwd worden als persoonlijke omstandigheden die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor verzoeker bestaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming een medisch attest van Fedasil voorlegt van 6 maart 2020 waarin de behandelende huisarts verklaart verzoeker sinds september 2019 op te volgen en volgende medische aandoeningen te hebben vastgesteld: Psychotische stoornis; Epilepsie tgv de cerebrale TBC – focal to bilateral seizures; Operatieve Asplenie wegens milt TBC, Cerebrum Tuberculose – trepanatie temporaal L en Pulmonale Tuberculose – behandeld. In het attest wordt ook de chronische medicatie vermeld die verzoeker werd voorgeschreven sinds 3 maart 2020. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart in 2005 of 2006 een verblijfsvergunning in België heeft bekomen op medische gronden maar dat zijn verblijfstitel verviel in 2018 omdat hij deze niet tijdig liet verlengen. Uit de bij het verzoekschrift toegevoegde documenten ter ondersteuning van verzoekers aanvraag tot medische regularisatie en het attest van Psychiater S.A. dd. 18 maart 2021 blijkt dat verzoeker als patiënt met recidiverende psychoses en epilepsie ten gevolge van cerebrale tuberculose werd doorverwezen en dat *“de onderhoudsmedicatie zijn gezondheidstoestand stabiliseren maar geen garantie zijn tot geen herval”* (verzoekschrift, stuk 7).

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich tot de vaststelling dat, wat betreft de aanwezigheid van persoonlijke risico verhogende factoren, verzoeker verwijst naar zijn epilepsie en de kwaliteit van de ziekenhuizen in Punjab maar dat dit niet als een persoonlijke omstandigheid kan worden bestempeld die tot gevolg heeft dat verzoeker in vergelijking met een ander persoon een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld omdat verzoeker nalaat *“te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw medische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond. Er kan ook nog bij herhaling aangestipt worden dat voor de beoordeling van medische problemen men zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure.”*

Waar in de bestreden beslissing met betrekking tot voormelde elementen wordt gesteld dat *“er kan ook nog bij herhaling aangestipt worden dat voor de beoordeling van medische problemen men zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure”* en hiermee op de mogelijkheid om een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gedoeld, wijst de Raad er op dat het feit dat verzoeker een dergelijke aanvraag kan indienen de verwerende partij niet van de verplichting ontslaat om te onderzoeken of er persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet die tot gevolg hebben dat de verzoekende partij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat ook wat betreft het voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die kunnen beschouwd worden als risico-verhogende factoren in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet de bewijslast rust op de verzoeker en dat het louter opsommen van dergelijke persoonlijke omstandigheden niet volstaat maar dat verzoeker concreet dient toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden als risico verhogende factoren moeten worden beschouwd. Hierboven werd reeds uiteengezet dat de bewijslast in principe bij de verzoeker om internationale bescherming ligt maar dat er ook een samenwerkingsplicht geldt tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de in dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen omvat. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de

eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De Raad stelt vast dat *in casu* verzoeker alle elementen met betrekking tot zijn persoonlijke omstandigheden die als een risicoverhogende factor, met name zijn medische aandoeningen heeft voorgelegd en daarmee aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan. Het is aan de asielinstanties om deze persoonlijke omstandigheden in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker nalaat te duiden waarom zijn medische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, verzaakt verwerende partij aan zijn verplichting om deze beoordeling te maken in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Punjab.

De vaststelling dat verzoeker reeds epilepsie had toen hij in 2009 en 2011 tijdelijk terugkeerde naar Pakistan, kan in tegenstelling tot wat verwerende partij ter terechtzitting opwerpt, niet worden gezien als een indicatie dat deze aandoening *anno* 2021 niet als een risico-verhogende factor in hoofde van verzoeker kan worden beschouwd. De Raad wijst er op dat verzoeker tien jaar geleden voor het laatst tijdelijk terugkeerde naar Pakistan en dat de veiligheidssituatie er sindsdien gewijzigd is, zodat het feit dat hij toen geen problemen kende niet relevant is bij de *ex nunc* beoordeling van het voorhanden zijn van risico-verhogende persoonlijke omstandigheden in het kader van de situatie van willekeurig geweld in het kader van het binnenlands gewapend conflict in Punjab *anno* 2021.

In casu worden de verschillende aandoeningen van de verzoekende partij door de verwerende partij niet betwist. Gelet op de psychotische stoornis en de epilepsie waaraan verzoeker lijdt en waarvan hij verklaart dat hij 35 à 40 keer is flauwgevallen op straat (notities PO, p. 4) en de chronische medicatie die hij moet nemen kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in Punjab een verminderde capaciteit heeft om de gevaren van willekeurig geweld te vermijden door tijdelijk bescherming te zoeken bij aanslagen en gevechten evenals om de gevaren van willekeurig geweld te kunnen inschatten. Bijgevolg loopt verzoeker door zijn fysieke en psychische aandoeningen in Punjab een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Deze persoonlijke omstandigheden vormen bijgevolg risicoverhogende factoren en resulteren cumulatief in een kwetsbaar profiel, zoals terecht aangevoerd door verzoeker. Beoordeeld in het licht van de huidige veiligheidssituatie in Punjab resulteert dit kwetsbaar profiel in een verminderde weerbaarheid van verzoeker in geval van willekeurig geweld.

In casu stelt de Raad vast dat de voormelde persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld in Punjab. Verder stelt de Raad vast dat uit het rechtsplegingsdossier niet kan blijken dat verzoeker over een intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is in Punjab, is de Raad van oordeel dat *in casu* verzoeker in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET